

Honoris Causa

Universitat de Lleida

Maria del Mar Bonet

HONORIS CAUSA

INVESTIDURA COM A DOCTORA
HONORIS CAUSA DE LA SENYORA

MARIA DEL MAR BONET

Universitat de Lleida

Recull de les intervencions i lliçons pronunciades en l'acte d'investidura com a doctor *Honoris Causa* de la Universitat de Lleida de la senyora Maria del Mar Bonet, que es va fer al Saló Víctor Siurana de l'Edifici del Rectorat el dia 23 d'octubre de 2009.

© Edicions de la Universitat de Lleida, 2010

Disseny i maquetació: cat & cas / Edicions i Publicacions de la UdL

Fotografia de portada: Xavier Goñi. Servei de Reproducció d'Imatge de la UdL

Imprimeix: Gràfiques Bobalà

Dipòsit Legal: L-509-2010

ÍNDEX

Salutació	
Dr. Joan Viñas Salas	9
<i>Laudatio</i>	
Dr. Antoni Tolmos	13
Acte de doctorat <i>Honoris Causa</i>	
Sra. Maria del Mar Bonet	19
Discurs de cloenda	
Dr. Joan Viñas Sala	29

SALUTACIÓ

DR. JOAN VIÑAS SALAS

Senyores i senyors,

Bon vespre. Benvinguts a l'acte d'investidura de la senyora Maria del Mar Bonet com a doctora *honoris causa* per la Universitat de Lleida.

Amb aquest acte, que coincideix amb el cinquantè aniversari de la Nova Cançó, la Universitat de Lleida vol reconèixer la trajectòria artística, tant creativa com interpretativa, de la senyora Bonet, la seva contribució a aquell moviment, el seu compromís, sostingut ara i adés, amb la cultura catalana, amb la cultura popular i amb el món de la Mediterrània.

La Universitat de Lleida sap que, a l'honorar-la, tindrà en ella una valedora, alhora que es beneficiarà de la seva saviesa i de la seva humanitat.

El ritual solemne que la universitat reserva per a aquest esdeveniment no vol sinó posar de manifest la importància i el valor que dóna a aquest acte d'investidura de doctora.

LAUDATIO

DR. ANTONI TOLMOS

Rector Magnífic,
Excel·lentíssimes i il·lustríssimes autoritats,
Membres del Claustre universitari,
Professorat i alumnat d'aquesta universitat,
Distingit públic,

Ens trobem avui en un dels actes acadèmics de més gran vivesa i entusiasme per a tota la comunitat universitària: distingir públicament una figura latent de l'actualitat artística i social del nostre país atorgant-li el més alt rang acadèmic.

Així mateix, la Universitat de Lleida s'honora d'incloure-la dins el seu claustre de professors i professores, i s'engrandeix encara més en saviesa i, sens dubte en aquest cas, en emoció i afecte.

La persona qui us parla emprèn la tasca que li ha estat encomanada amb tota la humilitat, sentiment i prudència necessàries per garantir un discurs a l'altura de la institució a la qual representa i a la de l'immens bagatge artístic de la nostra doctoranda.

Era a finals dels anys setanta quan un petit nen lleidatà amb tradició musical a la família va sentir per primer cop la cançó "L'àguila negra", segurament en una casset o un vinil de l'època. Aquella vegada, com altres al llarg de la seva vida, va sentir la necessitat de saber de qui era aquella veu, quina era aquella cançó, de qui eren aquells arranjaments, fins al punt de pensar, no sé si en veu alta, "jo de gran vull fer això".

Aquella càlida veu era la que anys més tard s'anomenaria "la veu de la Mediterrània". M. del Mar Bonet omple amb la seva immensa sonoritat cada un dels racons de l'aigua del nostre mar. Va afirmar que li agradaria fondre's amb el mar, desig que per a tots està

complet des de ja fa força temps. I som nosaltres qui ens fonem en l'aigua salada del mar Mediterrani gràcies a la seva veu que s'alça amb la força de les ones que acaronen les més càlides platges.

Des de ben petita M. del Mar Bonet va mostrar un profund interès per tot el que estigués relacionat amb el món de l'art, tant en l'àmbit musical com en el de les belles arts i el teatre. A banda d'iniciar-se en els estudis musicals, també ho va fer en l'art de la ceràmica i va participar com a actriu en diferents espectacles dramàtics, com *Vent de garbí* i una mica de por, de M. Aurèlia Company, a la qual seguiria l'obra *La nau*, de J. M. Benet i Jornet.

Encara molt joveneta va començar a cantar amb Els Setze Jutges, i no trigaria a publicar el seu primer disc de llarga durada amb un recull de temes populars de Mallorca i Menorca en què també s'inclouïen cançons seves. Ja era ferm, doncs, el seu compromís per la terra, la llengua i la tradició dels Països Catalans.

"Calien cançons d'ara", deia Lluís Serrahima en l'article publicat en la revista *Germinabit* l'any 1959 que és considerat el manifest fundacional de la Nova Cançó. Eren moments difícils en què la cultura catalana era ofegada a diari pel règim franquista i en què tot un col·lectiu artístic amb ganes de fer-se sentir trobava en la música, en les cançons, un vehicle idoni per seguir cridant al vent una identitat com a país que resistia les més cruels censures.

Els cantautors de la Nova Cançó es van xopar en un primer moment de la tradició francesa a l'hora d'escriure les seves lletres i melodies. A França, deia Serrahima en el seu article, de tot se'n feia una cançó, i demanava als artistes nostrats que agafessin la guitarra i fessin vibrar les seves cordes al servei d'aquelles bullents idees.

Va ser així com van sorgir les primeres cançons, les d'aquí, com "A la vora de la nit", de Josep M. Espinàs, "Algú recull", de Remei Margarit, "Polítics de saló", d'Enric Barbat, "L'arbre sec", de Maria del Carme Girau, i "Què volen aquesta gent?", amb la intensa música i la sentida veu de M. del Mar Bonet.

Va estar envoltada des de les primeres etapes de la seva carrera d'il·lustres personalitats del món artístic com Joan Miró, Georges Moustaki, Ovidi Montllor, Lluís Llach, Joan Manel Serrat, Mikis Theodorakis, Milton Nascimento i un llarg etcètera.

Té més de cent quaranta referències discogràfiques, tant amb treballs en solitari com amb edicions compartides amb d'altres artistes com *Cançons de Menorca*, *El nadal no té 20 anys*, l'emblemàtic *Què volen aquesta gent?*, *Nocturna*, *Junts*, *L'àguila negra*, *Jardi tancat*, *Sempre*, *Anells d'aigua*, *Àngel solar*, *Salmaia*, *El cor del temps*, i darrerament títols com *La lluna d'en Joan*, *Maren*, *Terra secreta* o l'arxipremiat *Raixà*.

A més, al llarg de la seva carrera artística ha rebut un seguit de distincions com el premi Fotogramas de Plata; el premi de l'Académie Charles Cross al millor disc estranger publicat a França; la Creu de Sant Jordi; el Premi Nacional de Música, atorgat per la Generalitat de Catalunya; el premi Arts Magna de la Casa Catalana de Mallorca; el premi al millor treball discogràfic per *Salmaia*, atorgat per la revista *L'Espectacle*; la Medalla de la Ciutat, de l'Ajuntament de Palma, o el premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears. D'altra banda, el treball discogràfic *Raixà* ha obtingut diferents guardons com el Premi de la Música al millor àlbum de folk tradicional i el Premi de la Música al millor àlbum català de l'any, concedits ambdós per la SGAE, el Premi Enderrock de la crítica al millor àlbum folk noves músiques i el guardó Altaveu 2002.

Altres distincions són el premi Tenco, a la ciutat italiana de San Remo; la Medalla d'Or de Mallorca i el premi de música Ciutat de Barcelona pel treball *Amic, Amat*; la Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona; la Medalla d'Or del Parlament de Catalunya als Setze Jutges; el premi Maria Carta, de Sardenya, i, avui ja ho podem dir, el doctorat *honoris causa* per la Universitat de Lleida.

Tots aquests reconeixements no fan més que confirmar que la nostra doctoranda ha sabut lluitar i defensar amb la seva veu uns valors i uns principis al llarg del temps, i ho ha fet incrementant alhora el seu potencial artístic, que l'ha convertit en un nom de referència tant per les seves idees com pel seu talent damunt d'un escenari. En definitiva, una trajectòria que M. del Mar Bonet ha escampat per tota la geografia mundial.

Així, doncs, considerats i exposats tots aquests fets, Rector Magnífic, digníssimes autoritats i membres del Claustre, sol·licito amb tota la consideració que s'atorgui i confereixi a la Sra. M. del Mar Bonet el suprem grau de doctora *honoris causa* per la Universitat de Lleida.

ACTE DE DOCTORAT *HONORIS CAUSA*

SRA. MARIA DEL MAR BONET

Rector Magnífic,
Excel·lentíssimes i il·lustríssimes autoritats,
Membres del Claustre universitari,
Professorat i alumnat d'aquesta universitat,
Distingit públic,
Estimats amics i familiars,

No hauria pensat mai que em podrien distingir amb un honor així, donat per la Universitat de Lleida, amb birret, anell i toga. Sempre havia cregut que aquest honor era reservat a persones molt llegendades (científics, metges, professors, escriptors...), i us he de dir que avui m'heu aixecat molt amunt i que no puc mirar cap avall perquè em fa un poc de vertigen.

Moltes gràcies per aquest gran honor. I en el camí dels agraïments he de començar per una ciutat petita, Palma, i una illa, Mallorca. Cap als anys cinquanta. Els primers passos en la música me'ls varen ajudar a donar els meus pares: Mercè Verdaguer, de Barcelona, i Joan Bonet, de Mallorca. Ells es varen ocupar, i en profunditat, que els seus fills estudiassin música. Assistirem a classes de solfeig, i el meu germà Joan Ramon (tres anys més gran que jo) tocava el violí. Cap als onze anys vaig entrar en un cor, Stella Maris, dirigit per Llorenç Galmés, eminent musicòleg menorquí, coneixedor de les millors cançons populars de les illes Balears.

Però a part d'aquests estudis, paral·lels al batxillerat, els pares varen aconseguir que els seus fills incorporàssim la música com un element de vida, creatiu i comunicatiu, d'alegria constant.

Mon pare, en tornar d'un viatge a França, va portar a casa discos de la cançó francesa: Brassens, Brel, Piaf. En aquells dies va fer una conferència sobre poesia i cançó i ens

va encarregar als seus fills d'il·lustrar-la amb cançons acompanyant-nos de la guitarra. Aquest va ser un dels primers passos; naturalment ja teníem un repertori amb les cançons que havíem après.

El meu germà començava a escriure les seves pròpies cançons, i jo cantava les que havia après de petita i en el cor. En Joan Ramon, pels seus estudis de nàutica, anava sovint a Barcelona, on li donaren un primer premi en un certamen de música marinera. Allà va conèixer Els Setze Jutges. I aquí permeteu-me que faci un punt i a part.

Ja sé que molts de vosaltres sabeu qui són Els Setze Jutges, però ara va tot molt de pressa i hi ha certa tendència a perdre la memòria. Aquest grup de gent, tots professionals d'altres àmbits (metges, escriptors, llibreters, advocats...) varen sorgir a principis dels seixanta, en plena dictadura i en una Catalunya sense el seu govern. Però des del cor de la gent emergia una agitació cultural i també política, encara que clandestinament. Tot manifestava una clara voluntat de resistir en la defensa de les llibertats i de la nostra identitat, que des de la dictadura i la seva repressió sumant-hi la seva sordesa cap a les altres cultures i llengües de l'Estat espanyol —que, dit de passada, encara perdura— se'ns negava.

Els Setze Jutges, amb la seva valentia, varen participar d'una manera molt directa en tot aquest moviment, amb l'afany, com diria el poeta, de retornar a poc a poc el nom de cada cosa, construint un món millor, més normal, més lliure i més feliç.

Varen donar música i veu als nostres poetes, varen fer cançons noves i donaren peu a la Nova Cançó. En aquell moment la seva força expansiva va ser molt gran, i, corrent paral·lelament amb França i Itàlia, crearen una cançó en la qual primaven la bona música i el text de qualitat. Varen tenir un suport increïble de la societat civil, i al seu pas es crearen cases discogràfiques, centres per actuar, algun programa de ràdio i també un gran circuit d'actuacions arreu dels Països Catalans. Varen néixer amb ells cantants de la força lírica de Raimon (al País Valencià). I a l'Estat espanyol nasqueren veus i grups que s'emmirallaren en l'exemple d'Els Setze Jutges i de la Nova Cançó. Tot aquest esforç es va convertir en un arbre musical i poètic que, malgrat tot, no ha deixat de créixer.

El meu germà Joan Ramon va entrar en els Jutges, encara que no va deixar mai la marina mercant. Jo, en aquells moments, volia ser ceramista, i així, vaig anar a Barcelona, primer a estudiar a l'Escola Massana, i després vaig entrar a treballar al taller de ceràmica de Ca l'Agudé, a Horta. Però naturalment el fenomen d'Els Setze Jutges i la Nova Cançó m'havien engrescat, així que a poc a poc, primer cantant cançons populars de les Illes, i després component cançons meves, vaig formar part dels últims Jutges, junt amb Lluís Llach i Rafael Subirachs. En dos o tres anys la ceràmica va quedar enrere i em vaig dedicar de ple a cantar.

Estic segura, avui més que mai, que si no hagués estat per ells no hauria cantat. Potser ara tendria un taller a Palma i em dedicaria també a la pintura.

Vaig començar a enregistrar els meus primers discos; el primer, dedicat a la cançó tradicional de Menorca. Creia que la meva música i les meves cançons havien de néixer de la saba del terror, de la música popular de la meva terra. Gràcies a persones com E. Gispert vaig començar a donar importància a les arrels de la música popular. Mirava el que havien fet altres cantants com Atahualpa Yupanqui i Violeta Parra, que a partir de la música popular del seu país havien fet cançons seves. Així, els primers anys de les meves actuacions en públic varen ser també de recerca i estudi de la música tradicional. Aquell interès meu va créixer en començar a viure lluny de Palma, i veure les illes Balears amb una certa distància.

Llavors em vaig dedicar a cercar a llibreries de vell cançoners i antigues gravacions. Gràcies a aquest afany tenc una petita biblioteca de cançoners dels Països Catalans. Tot el que fes referència a alguna cançó popular de la nostra terra ho investigava. La meva curolla em va convertir en col·leccionista incansable.

Les cançons que vaig anar trobant (romanços, de feina, de bressol, danses, cançons religioses) tenien un alt contingut de l'enyorança que jo sentia per Mallorca. Els treballs i els dies, l'amor, els naixements, els laments, la vida i la mort. Sempre enmig de la cúpula dels colors, els vents, els astres, la mar de la nostra terra i les seves veus. Consider que

totes aquestes cançons, a mesura que les he conegut i après, formen part d'un bagatge cultural popular dels més importants de la Mediterrània.

Vaig conèixer personalment el pare Ginard, franciscà que va recollir milers de textos de cançons tradicionals i els va recopilar en un cançoner fantàstic. També vaig poder sentir, i cantar amb ells, dos dels cantants de cançons populars més importants que hem tingut a Mallorca, Madò Buades, de la Pobla, i Biel d'es Cantó, de Llubí. Gràcies a ells hem pogut sentir aquestes cançons tan especials que, amb la seva elegància natural, varen defensar tota la seva vida.

I a poc a poc començ a constatar el rastre de tota la Mediterrània, la riquesa de les influències que ens havia portat la mar, tot el que significa el mestissatge constant de fa segles, que tant ha enriquit la música i la poesia populars de les illes Balears.

El continu intercanvi que va existir amb Catalunya, el País Valencià, el sud de França, Andalusia, Algèria, Tunísia, Malta, Itàlia, Grècia, Turquia..., tant políticament com comercialment, ha deixat una petjada immensa en la nostra manera de ser, de viure i de cantar. Una riquesa compartida durant molts segles i que, per ventura, des de ja fa uns cinquanta anys s'ha anat deteriorant a poc a poc. El mercat, els interessos, tot se n'ha anat cap a una altra banda. Ara l'intercanvi és majoritàriament turístic, i estem enlluernats i pendents de cultures musicals que ofereixen les grans multinacionals, sobretot les més comercials.

A partir d'aquí vaig intentar connectar i treballar amb artistes, músics i cantants de la ribera del *Mare Nostrum*: Al Tall, de València; M. Sanlúcar, d'Andalusia; l'Orquestra de Joventuts Musicals de Tunis; Lucilla Galeazzi, d'Itàlia; Zülfü Livaneli, de Turquia; Mikis Theodorakis, de Grècia; Cham Ensemble, de Síria; Mohammed Mounir i Hossam Ramzy Ensemble, d'Egipte. De tots ells n'he après molt, i tenc el convenciment que tenim moltíssimes coses que ens uneixen. Les vegades que hem fet música junts formen part dels moments més feliços que he tengut artísticament, amb un públic que al llarg dels anys m'ha anat seguint i sostenint sempre en aquestes direccions, malgrat les opinions diverses i dels que no hi creien gaire. Parlant de moments feliços: descobrir que les

meves cançons també es ballaven, amb les coreografies de Nacho Duato i la dansa de Catherine Allard, i darrerament, compartir l'escenari amb Miguel Poveda, trobant lligams entre la música andalusa i els cants de Mallorca.

Amb el temps he constatat que em costa molta estona donar per acabada una cançó. Li dono moltes voltes. Al costat d'altres companys meus, que tenen tot el repertori que els és propi, jo tenc una producció limitada de cançons meves. Els meus repertoris s'han compost sobretot de cançons populars de les Illes i dels Països Catalans, cançons d'altres cantautors i composicions mediterrànies. I sobretot molta poesia. He musicat i cantat Ramon Llull, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Gabriel Alomar, Llorenç Riber, Maria-Antònia Salvà, Miquel Costa i Llobera, Joan Alcocer, Miquel Ferrà, Jacint Verdaguer, Miquel dels Sants Oliver, Miquel Àngel Riera, Joan Vinyoli, Josep Maria Llompart, Miquel Martí i Pol, Marià Manent, Joan Vergés, Pere Quart... Donar veu i música als poetes sempre m'ha agradat moltíssim.

De moments bons, la meua carrera en té molts, perquè essencialment he pogut fer el que m'ha agradat més: cantar. Des que vaig començar he sabut el que volia, però només els anys d'aprenentatge m'ho han permès. Aprendre a cuidar la veu al costat d'una gran cantant, amiga i mestra: Maria del Carme Bustamante. I després amb Yiya Díaz, amb el seu mètode Cos-Art, amb la qual vaig treballar molts anys per aprendre a cantar amb tota l'energia del cos. La veu és un element molt delicat. Per a mi, el color de la veu, si és que en té, s'assemblaria al de l'ànima. Un dels meus últims poemes, que voldria convertir en cançó es diu "La veu". I diu així:

La veu

La veu en sortir del cos
Passa per l'ànima
Que li dona l'escalfor
Com ho fa una mare

El cor li diu a la veu:
—Canta el meu plor

Ara que em mata el dolor,
Canta'l si pots.

El pit li diu a la veu:
—Com t'ho faràs?
Si jo no puc alenar
Com cantaràs?

Més enllà del dolor
Més enllà de l'alenar,
Les punxades de l'amor,
Són les que em fan cantar.

Camins ressecs de l'estiu.
A l'hivern camins de neu.
Posa'm les mans al meu ventre
Sabràs d'on em surt la veu.

Són molts anys ja com a cantant, gairebé quaranta-cinc. Un recorregut llarg, però que no m'ha pesat mai perquè m'he sentit molt ben acompanyada. Pels músics amb els quals he treballat i amb els quals he caminat per tants països, amb els quals hem fet tants discos i sense els quals no entendria el meu treball. Pels tècnics, que han possibilitat el moment artístic del recital. Pels mànagers, alguns més que altres, que ens han escoltat i donat bones perspectives per al nostre treball.

En tots aquests anys també hi ha hagut coses feixugues. En els primers, la censura, les prohibicions..., i més tard jo mateixa vaig pecar d'ingènua pensant que després de la dictadura de Franco l'Estat espanyol reconeixeria la riquesa que significa per a la cultura que un estat tingui més llengües, i que per fi aquestes serien enteses i valorades. Com m'equivocava! I encara més greu em sap que als nostres mitjans de comunicació, els catalans, no hi hagi hagut mai un suport continuat cap a la nostra cançó i la nostra música.

El dia que als Setze Jutges ens donaren la Medalla del Parlament de Catalunya em va tocar a mi parlar en nom de tots. Adreçant-me al Govern deia: "Facin-nos el millor

dels homenatges. Assegurin una presència viva de les nostres velles i noves cançons als nostres mitjans de comunicació. Aquestes cançons que segueixen enriquint des del plaer que produeix cantar-les la perdurabilitat de la parla natural dels Països Catalans. Moltes coses estan per fer encara."

Fa poc vaig actuar a l'obertura del curs de la Universitat Oberta de Catalunya. I avui tenc la possibilitat d'adreçar-me a tots vosaltres. Deixeu-me dir que sent una certa enyorança d'aquells anys en què la cançó i la universitat estaven més unides; voldria pensar que només ha sigut un parèntesi, i que aquells intercanvis tan enriquidors continuaran.

Avui em convertiu en doctora, i jo ara voldria ser una estudiant carregada d'entusiasme per caminar per aquesta casa de les savieses que no es poden acabar mai. Em compromet a oferir-vos el que jo pugui donar del meu ofici i coneixements, que no sé si són molts o pocs, però avui vespre, amb la vostra distinció m'he sentit reconeguda i estimada més que mai hagués pensat. M'heu fet sentir que form part d'una universitat que viu i treballa per al futur d'un país que no renunciarà mai als seus valors de cultura, llibertat, justícia i identitats nacionals.

Moltes gràcies.

DISCURS DE CLOENDA

DR. JOAN VIÑAS SALA

Com molts moviments culturals o socials de llarga trajectòria, el moviment de la Nova Cançó té uns inicis incerts, tot i que —com ha assenyalat el doctor Tolmos— l'acta fundacional la va estendre el senyor Lluís Serrahima ara fa justament cinquanta anys.

Aquell moviment, vacil·lant en els seus inicis, va ser articulat principalment pels Setze Jutges —una experiència que la senyora Bonet acaba d'evocar—, es va desenvolupar ràpidament i va trobar, també aviat, una àmplia acollida en bona part de la societat catalana. Principalment en una joventut que aleshores arribava a la vida pública, de manera que no poques d'aquelles cançons es van acabar convertint en la banda sonora d'una generació de catalans i catalanes.

L'aparició i consolidació de la Nova Cançó es produeix, doncs, al llarg d'una dècada, la dels seixanta, que després ha estat definida com a prodigiosa. La societat americana i sobretot l'europea, la de l'Europa Occidental per dir-ho amb el llenguatge de l'època, acabava de superar definitivament el trauma que havia representat la Segona Guerra Mundial. El món occidental bullia en mil iniciatives i idees noves; com va dir el poeta, "tot era possible". Després, la Guerra del Vietnam i les imatges d'una Praga sota els tancs del Pacte de Varsòvia van enterrar una bona porció d'aquells somnis.

Tot i que en unes condicions polítiques molt diferents, Catalunya (i també moltes altres zones d'Espanya) va participar d'aquest moment d'eufòria històrica. La dura postguerra anava quedant enrere i el futur semblava a l'abast de la mà.

Tot estava per fer
i tot era possible.

El repte que tot estava per fer va despertar no poques energies, també les artístiques, també les musicals. Després, tot no ha estat possible. Els condicionants polítics, però també els socials i potser els culturals, han estat més resistents al canvi del que l'optimisme d'aleshores podia fer preveure. Malgrat tot, gràcies als homes i les dones de la Nova Cançó, Catalunya i els Països Catalans van tornar a tenir cançons per lluitar contra la dictadura, per somiar en un món més just i lliure, per estimar, per divertir-se. Malauradament, hom té la sensació que l'excepcionalitat d'aquells orígens ha pesat injustament sobre la cançó catalana, que potser no ha acabat d'assolir, quan el país ha tingut els mitjans, el tracte que la creació musical, la cançó, té en qualsevol cultura i que, sense cap mena de dubte, es mereix; no per mèrits justos però aliens a la qualitat artística, sinó justament per això: per la seva qualitat artística i pel seu valor cultural.

La nostra doctoranda ha ocupat —ocupa encara— un lloc rellevant en aquesta història. Ja s'han posat en relleu els seus mèrits, i ella mateixa s'ha referit, des d'una perspectiva molt personal, a la seva trajectòria. Tanmateix, voldria, encara que sigui breument, referir-me a tres aspectes de la seva personalitat.

La trajectòria artística i personal de la senyora Maria del Mar Bonet ha estat un compromís amb la cultura catalana entesa com una unitat, tot i conservant els accents diferents. La Nova Cançó, feta des dels diferents països, va ser un moviment aliè a la fragmentació que més tard, i des d'interessos bastards, s'ha intentat introduir en el cos d'una sola llengua i una sola cultura. Diversa, però única.

D'altra banda, l'obra de la senyora Bonet ha trobat en la cultura popular, principalment en la cultura popular de la seva Mallorca natal, però també de les altres illes, una inesgotable font d'inspiració, alhora que ha dedicat a la seva divulgació una bona part de la seva activitat musical.

Finalment, filla de la Mediterrània, ha fet de la seva obra un pont entre pobles i cultures. El món d'aquesta mar ha estat bressol d'unes civilitzacions que, com poques altres, han influït en la història de la humanitat. Tanmateix, és també una de les zones més conflictives del món, tant des de la perspectiva de vells i enquistats plets bèl·lics

com des del nou desafiament que presenta el contrast entre dos mons (un de ric i un altre de pobre, unes diferències que la proximitat fan més ignominioses). Ara més que mai cal reconstruir veritables llaços d'amistat i cooperació entre els diferents pobles i cultures que habitem a la riba mediterrània. El mallorquins, en aquesta feina, tenen il·lustres predecessors en homes com Ramon Llull o Anselm Turmeda, antic alumne de la Universitat de Lleida, on va estudiar, segons pròpia confessió, "les ciències *Naturalium* i l'astrologia durant sis anys".

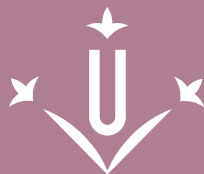
Compartim amb vostè, senyora doctoranda, aquestes inquietuds. Aquesta universitat era, en temps d'Anselm Turmeda, lloc d'encontre d'estudiants de totes les terres de la Corona d'Aragó, fogar, doncs, de la llengua i la cultura catalana. Fidels a aquesta tradició, honorem avui la vostra trajectòria, i al fer-ho honorem aquell moviment que anomenem Nova Cançó. Compartim amb vostè el compromís amb el propi territori, amb la seva gent, amb la seva cultura, amb la seva parla; és aquest compromís una de les nostres senyes d'identitat. Ens preocupa, finalment, la pau del món, i per tant, la de la Mediterrània; aquesta universitat, juntament amb les altres d'aquest entorn, treballa en empreses de cooperació i d'intercanvi, sempre en termes d'igualtat, única manera de fer progressar unes relacions estables i pacífiques.

Així doncs, per totes aquestes consideracions, la Universitat de Lleida s'honora d'acollir en el claustre de doctors i doctores la senyora Maria del Mar Bonet, amb el decidit convenciment que la seva presència ens enriqueix, que tindrem en ella una decidida amiga i que la seva presència ens esperonarà a continuar avançant pel camí aquí assenyalat, amb la certesa, també, que quan hi ha mala mar, quan

Molts dies sense alegria,
a estones no alenaria
si no tengués ses cançons.

Moltes gràcies.

Universitat de Lleida